

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

כח.

עין משפט
נר מצוה

לא א [מיי] פ"א מהל'
עירובין הל' יא'
טוש"ע א"ח סי' שפו סעיף
ה:

לב ב מ"ז פ"ד מהל'
טומאת אוכלין הלכה
:ג

לג ג מיי פ"א מהלכות
עירובין הל' ט יא
סמג עשין דרצנן א טוש"ע
א"ח שם סעיף ד :

לד ד מ"י פ"ד מהלכות
טומאת אוכלין הל' ג:
לה ה ו ז מ"י פ"א מהל'
עירובין הלכה יא ופ"ו

מהל' מתנות עניים הל' ח
סמג שס טוש"ע א"ח סי'
שפו סעיף ז:
לו ח ט י כ ל מיי' פ"ו

מהלכות מתנות עניים
הל' ח:
ל'ז מ ג ס מ"י פ"א מהל'
עירובין הלכה [י] יא
ממנו נאמרו חכמינו א' ונאמרו

סמג עשין דרצנן א טוש"ע
א"ח שם סעיף ו:

מוסף רע"י

וועבדי תוך תוך - כלומ
שקלם ונתמה מלך וקול
תמימות שמתם מלך מן
תוך (ברכות 57.) הרני
בשוקי
כבן
שבראי. ויז אחר
דעמו לללל, אחר הרני
שקלם ונתמה מלך מן
לשון דבר לשלל בשוקם
ותבארם שכן כן שוף
אשר חורש שוקי שרבי
(סוטה 58.) וכענין קדושי
א: הו: שרני משנה
תקומה שוף דרשן שוף
כן שוף שרני משנה
שוקי שרבי, דמתי
בכריתות 57 שף משני (מ.)
שוף שוף חורש כן שוף
שרל שוף לקיפת שוף
(שחי 57.) אף למדן מן
הלללות. ושרל שוף
כלל לא תמקן דרשן שוף
לשוף לא לא דק
מחילתו ושרל שוף
למקו שוף שוף
אשרילו במקום שוף
בן חור. מדבר שוף
לשוף תמקן דרשן שוף
שוף ושרל דק שוף
שוף שוף לא תמקן שוף
דללל שוף ולא שוף כן
מלי שוף (שחי 57.) וכענין
קדושי (ד.ד.)

רבינו חננאל (המשך)

(לעניין) [לעניין] בנור
 חמצי רב חזק וקב
 שערין, ר' חזק וקב
 חצי קב, חזק וחצי
 נסמסין, וקב ורורגא ווא
 חמץ בדליה [רע] אומר
 חצי לוג יין, חזק
 פסח, אומר רביעית.
 רביעית שמן, ר' עקיבא
 אומר שמיתא. וראש כל
 תהירות אומר, חמץ
 ש' שמכרס וקח קהו
 מון שתי סערות. ודא
 אומר ווא דרב וקב לעירוב
 (ובא) [על זון] הברייתא.
 אומר, ארוליה דמתני
 מכרייתא. משום דתני
 בביריתא בעלמא, ותכלין
 לאו בן אכילת וואו בן
 עירוב נהו. אט מתני
 (מילתא) [לא לא] תני
 חזק שערין וקב יין
 אכילת נהו. אט משום
 דקמי חמצי חזק חמץ
 יין. ואמר רב מרערבין
 בשתי כביעות של יין
 כח כי אמר רב יון
 לעירוב אמתא. קאמר
 ר' יוחנן, דאם יתבין וקב
 חמץ וקב חמץ וקב

מִנִּי אֲוִלְמִיָּה דְהֵאֵי מַהֵא. נִרְחֵא לַפְרֵס * דְּקִיס לִיָּה לְהַסֵּךְ דַּרְס
יוֹסֵף לֹא שָׁמְעִיה דְרַב אֲמַתְנִי צְפִירוֹשׁ אֲלֵא מִשּׁוֹם טַעַם
דְּקִדְקָה רַב יוֹסֵף דְּאֲמַר רַב אֲמַתְנִי וְלִהְיֵי קֶאֱמֵר מִנִּי אֲוִלְמִיָּה דְהֵאֵי
מִנִּי מֵאִזֵּיה כֹּחַ זֶה לְקִדְקָה וּמִשּׁוֹם מִשּׁוֹם דְּקִמְנִי מִתְנִי חֲזִי לִגּוּ יִין
וְאֲמַר רַב מַעֲרִצִין בְּשַׁתִּי רִבְעִיּוֹת אֲלֵא
וְהָאֵל מִיִּלְתָּא אֲלֵא אֲמַר רַב צְפִירוֹשׁ אֲלֵא
מְכַלְלָא דְהֵאֵרֵא דּוֹכֵן לְעִירוֹב אִיתְמַר
אִ"כ שָׁמַע מִינֵה דּוֹכֵן לְעִירוֹב אֲמַתְנִי
אִיתְמַר דְּלֵי אֲבִרְיִיתָא מִנָּה לִיָּה דְסָבֵר
רַב מַעֲרִצִין בְּשַׁתִּי רִבְעִיּוֹת יִין דְּהֵא
פְּשִׁטָּא דְלֵאִין לְלִמּוּד זֶה מִזֵּה מְדִלָּא
אֲמַר כָּל שִׁעּוּרִי עִירוֹב כְּשִׁעּוּרִי
מִתְנוּת עֵינִים: **חֻמְצִין** כְּדִי לְטַבֵּל
בּוֹ. יֵיטִי רִבְעִיּוֹת בְּרֵאשִׁית דְּאֲמַרְיִין
צִפְרֵק דֵּהֵר (דף סה.) וְלִיקְנוֹ לְהוֹ
רִבְעִיּוֹתָא דְחֵלָא צְחִיבָא:

והושיבו ר' מאיר בד' אמותי:
חזן לעיר היה דעציר
היה מהלך את כולה דלאמר צמי
שהושיבוהו (דף מהא:) אי נמי סבר
לה כרבי יהושע דלאמר אין לו
אלא ארבע אמות ואין לומר משום
דרבי מאיר קנים שוגג אטו מזיד
דהא דלאורייתא לא קנים ואית ליה
צפירקין (דף לה:) דתחומין דלאורייתא
ועוד כיון דחשבינן כל העיר לארבע
אמות אפילו צמוד נמי מהלך את
את כולה דמזיד נמי אית ליה ארבע
אמות. בתוספות רבינו יהודה:
מפני

אחרת, ואמר גורסקי בר דרי משמיה דרב מנשיא
 וכן לעירוב והני נמי ליהו כי אפרסקין הני חשיבי
 יוסף שרא ליה מריה לרב מנשיא בר שגובלי אנא
 והוא אמרה אברייא ד' דתנן אין פוחתין לעני
 שעורין רבי מאיר אומר חצי קב שעורין וקב
 או מנה דבילה רבי עקיבא אומר פרס וחצי
 ורביעיית שמן ר"ע אומר שמינית ושאר כל
 כדי שימכרם ויקח בהן מזון שתי סעודות
 אולימיה דהאי מהך אילימא משום דקא
 בני אכילה נינהו אטו הכא מי לא קתני
 אכילה נינהו אלא משום דקתני חצי לוג יין
 רביעיית של יין מדבעינן כולי האי ש"מ כי
 מתני' קאמר ש"מ אמר מר ובמזון שתי
 יוסף למימר עד דאיכא סעודה מהאי וסעודה
 למחצה לשליש ולרביע גופא אמר רב מערבין
 חציני כולי האי והתניא רבי שמעון בן אלעזר
 חומץ כדי למבבל בו זיתים ובצלים כדי לאכול
 מבשלא אמר מר חומץ כדי למבבל בו אמר
 שכל בו מזון שתי סעודות של ירק איכא דאמרי אמר
 בשתי סעודות אמר מר זיתים ובצלים כדי לאכול
 מערבין והתניא אמר ר' שמעון בן אלעזר
 בערדיסקא ובא אדם אחד לפניו אמר לו ר' עירבתי
 מאיר בארבע אמות שלו לא קשיא הא בעלים הא
 והשכים ומת אין אומרים ממה מת ואמר שמואל
 באימהות לית לן בה ובעלין נמי לא אפרין אלא
 דלא

ק' ארצ' מנשיא' דאמר אצרייתא במאי דאירי מנתיחין לא אירי הכי: לאו בני ארילא וניגול. וסבירא ליה לרב יוסף דלין מערבין היינו שתי רביעיות ושמינין ליה לרב גבי עירוב נמי דקאמר הכי: ל' חד לא: יין כדי לאכול בו. לשירות בו פת מוזן ז' סעודות: חומץ כדי ל' סעודות: הסס. דקמני יין כדי לאכול בו: בחמרא מבושל. קאמר היינו ז' רביעיות: מוזן ז' סעודות ירק. שכל הסעודה מן הירק: ורק חסום על ידי עירוב מערב ממוקמו לטיבצין והיה ערדיסקא באלפים מ' ממקומו מ' אמויות שהיה עומד בהן בשעת שאלה דקסבר לאו יאליהו (דף מה.) אין לו אלא ד' אמות: ענין. לא חשיבי ורעיה לאכול: ללא

בְּשִׁיל וְלֹא בְּשִׁיל. קָטִיל גִּבְרָא: אִיכָא דְאִמְרֵי אִמְר רַב הַמְנוּנָא דְּכֹר
וְהָא חֲזִינַן אִינְשֵׁי דְאִכְלִי וְלֹא מֵיִישֵׁי הָסַם בְּשִׁיל וְלֹא בְּשִׁיל. כִּי קֵאֲמַר
רַב הַמְנוּנָא אִין מַעֲרִבִין בְּשִׁיל וְלֹא בְּשִׁיל: אִנִּי חֲפִי. בְּזִירָה מִקּוֹם
שְׂפִיתָהּ הַקִּדְרִיָּה: וְעִבִיד סוּךְ סוּךְ. שְׂמַנְשׁוֹל יִפֵּה וְנִטְמַח כּוֹלוֹ
עַד שְׁנִימוֹהּ וְכִשְׁהוּ רֹחַם דְּמוּהָ
כְּמַשְׁמִיעַ קוֹל זֶה תוֹךְ תוֹךְ: ❶
יְהוֹמֵי רַבִּי כֵּן עֲזָאִי בְּשׁוּקֵי טַבְרִיא.
וְהָיָה בְּדִיחָא הוּא לֵיל לְרַב וְאִמְר לְהוּ
לְתַלְתְּמֵי דְּמִדּוּ הַשְׁתָּא לֵילִי דַעֲתָאִי וְהִרְיִי
וּמוֹמִין לְהַשִּׁיב בְּחִרְפוֹת לְכָל מִי שִׁישְׁלָנִי
כִּכְּנָן עֲזָאִי שְׁהִי דּוֹרֵשׁ בְּשׁוּקֵי טַבְרִיא
וְהוּלָא הִיָּה בְּיָמָיו עוֹקֵר הָרִים כְּמוֹתוֹ
❶ [וְהִיָּה אוֹמֵר] * כֹּל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי
כְּקִלְפֵת הַשּׁוֹם חוֹךְ מִן הַקֶּרֶת [הַזֶּה]: ❷
לְפָסוֹל אִם הַגּוּוּיָה. אִם אֲכָל אֲרוֹכְלִין
טַמְטָאִין אַע"ג שֶׁאֵין אֲרוֹכֵל מִטְמֵא אִדְם
בְּצִמְמֻגַּע אִי אֲכִיל מִיֵּינֵיהּ חֲזִי פֶרֶס
דְּהֵיִינוּ שְׁנֵי בָּיִים נִפְסַל מֵלֵאכֹל
בְּצִמְמֻגַּע כְּדָתָנָן בְּפִירְקִין דְּלִקְטָנָן (דף
ו) וְאִי לִפְנֵי לְחִילוֹ אִם הַגּוּוּיָה
שְׂמַנְשׁוֹל יִפֵּה וְנִטְמַח כּוֹלוֹ

אובלים והאי מאי ר' יוחנן דקתני כל האובלין * והאמר רבי יוחנן ואפילו במקום שנאמר דקתני ובמזון שתי ס' למבוא טומאת אובל טומאת אובלין גינהו וט' בקב מיתבי ר"ש בן תבלין וליטרא ירק אפרסקין ושני רמונים בר שגובלי משמיה דר' והני לא חשיבי אמר אמרי'א גיהליה אמר בגורן מחצי קב חטין וחצי כוסמין וקב גרר לוג יין ר"ע אומר ר' הפירות אמר אבא ואמר רב וכן לעירי' תני בהך תבלין ותני חטין ושעורין ולא ואמר רב * מערבין * אמר רב וכן לעירי' סעודות לעירוב סבר מהאי אמר ליה רבה בשתי רביעיות של אומר יין כדי לאכול שתי סעודות התם רב גידל אמר רב כדי רב גידל אמר רב ירק בהן מזון שתי סעודות פעם אחת * שבת רבי בבצלים לטיבעין והוש' באימהות דתניא אכל לא שנו אלא בעלים

פרם. ח'י מנה: ומ'י אולמיה דה'י מ'ן. ד'אקפד ר' ז' שיעוריה' ולא סתמן אהדדי ה'י שיעוריה'ו צה'י וה'י שיעוריה'ו ו'י'ן ה'כך וכן לעירוב לאו עלה אהמ'ר: אלא משום דקטני ה'י נוג יין וסעודה מה'י. ז' אולכין מ'ט'רפין לעירוב אכל ג' וד' דליכא סעודה לעטל צו. בשר מוזן ז' סעודות: כדי לאכול צ'ן. ללפת צ'ן את הפת דחשוב ללפת צו אכל חמר'א בעמל'א צעין ליהוי צו שמי'ת ז' סעודו' דהאכל צו סעודות. בפת: בעירוביה' וכל אדם אכל לפניו. בצבת ממון אמה שצין עירובו לטיבעין: והשושו ר' מאיר בד' אמות. ואסר לו לל'א' עירוב הוא וגמלא יואל חוץ לתחום בלא עירוב ותנן לקמן צ' מ' ש' ים, ואחריו אחד. ואמר קורסן בר דר' משום (דרבנן) (דרבן) וכן לעירוב. ורא איתא נהי' ה' ושנינו תפוחין דשכיחי קב, אפסרסקין דלא שכיחי ה'. אמר רב יוסף שרא ליה מריה ליה ו'ן'א' נהי'לה. הא דאמר רב וכן לעינין (עירוב) אומנותיה דתנן בסוף פ'א', אין פוחתין

(א) גברות לג' (ב) נפסחים
(ג) א' (ד) קידושין ב' סוטה
ז' ערכין ל' (ז) מעילה
ח' גרימות (ח) נזקקות פ"י
מ' לעיל ב' קידושין
נ"א פסח פ"ח מ"ה
(נ) ותוספתא פ"י ה"ד
(ס) נלפסנו ארבע ימים ויבדק
לפי ר"מ (ע) ויפ' רש"י
פסחים עד' ד"ה ר"י
ישמעאל (פ) ס"א
(ק) נצרכות נ"א (ל) נדרים
נ"ב (מ) ע"ז (נ) נדרים
יהונתן: ממש שמי שפטרות
(ס) כפ"ה: המקום (ע) נפלה
פ"ח מ"ו

הגהות הב"ח

(א) גב' צפתי רביעיות של
יין (מדבצין כולי האי)
תא"מ ונ"ב ס"א ח"ט:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה הרניי בבן
עזאי וכו' והיה אומר כל
חבמי ישראל וכו' בסמות
נח ע"א: תוס' ד"ה מאי
אולמי' וכו' דקום ליה
להש"ם. כעין זה בתוס'
בשבת דף ט ע"ב ד"ה הא
לן וס"נ:

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה ועולא
 שמינית. נ"ב ורשב"ם כתב
 חמישית. (כ"ה ברשב"ם
 ב"ב פ' א' ה' ד"ה ועולא
 וע"פ פ"ט ב' ד"ה תומן)
[ב] שם שגליתר. נ"ב כ"ל
 שבלוג. (והוא) סה"ד
 ואח"כ מה"ד) וליתר. הוא
 חזי לוג. כ"ל. (ובמ"ס
 בירושלמי פ"ה דתרומות
 וביבול הר"ש שם במתני'
 (י'))

רבינו חננאל

ופרקין ההוא בבשיל אל
בשיל. אמר רבא הרני
כבן עזאי בשוק טריא.
מי רבא משתבח ואמר
הרני ינדוע בחכמה
(נדוע) עזריבון כבן
שהה בן עזאי ידוע
תחכמתו בשוק אריא
שאלו הרוח מרבין שניו
תחפון בעיבור כמה. אל
רבא וכי מערבין
בתחפון. אל אלו
מרבן, וזהנן מסי
מעלה פק רביעל כל
האוכלין מעטרפן לפסול
אל תגיה כבחי פס
ובמזון שני עטרות
לעירוב. קתני מיהת כל
האכלין ואפי' התחפון
נמי מכלילי שם שם
אוכלין תן. ודחאו רבא
אל אמר ר' יוחנן א'
למירין מן הכללות.
כלומר דאקתי כל
אומרינן דאוקא רבא
לאו (מכלל) מכלל (אל
מדקתני ובמזון שני
עטרות ובמזון וכביצה
למטא טומאת אורכלין,
והני נמי בני טמיו ינוהו
ללמד דאוקא קתני
מצא רבא תשובה. ופי
בן נתמן פרחין בעירובין
(באבן) בן חלכה. ומובין
עליה מיהא דרנני בפאה
פרוק האחרון בירושלמי,
וקרוב לעינין חזק בספר
דבי ר' שן בן אלעזר
אומר עובלע תבלין
ולירטא דבי ר' עשה
אגורין, ודו' אפרסקין, ב' ר'
פרסין כשגורא אפרסקין
נשתי בן שגורא דאנא